

Michał: To pak je wěrnó! Tole njedyrbjało so ćeřpjeć.

Džěd: Přewulka rozhorjenosć jeno škodži! — Hdyž budža tamni hubakojo w tej zhromadźiznje hotowi, postanu tež ja a zničuju jich njekničomne lžě a wustaju jich powšitkownej hańbje.

Michał: A jeli pak ći rěčeć njedadža?

Džěd: K tomu dyrbiće mi wy, moji přiwisnicy, dopomhać.

Počepak: Haj, haj, džědo, twoja mudra rada je tola stajnje najkhmańša. Haj, wohańbić jich chcemy, tak prawje jara. A jeli so podać njechadža, to jich počěrimy ze wsy won; nej' wěrnó, Michale?

Džěd: Jeno pomaluku a rozomnje, bětnarjo! Tuž do džěla nětk! Jutře sebi wšo hišće nadrobnišo rozpowjedamy. Božemje wam! (Wšitecy tři woteńdu, kóždy na druhu stronu.)

11. wustup.

Unfried. Mućak.

Mućak: Ja so jeno twojej mudrosći dźiwam, kak ty to derje rozymiš, ludźi za nós wodzić.

Unfried: Ach, to su jeno maličkosće.

Mućak: Ně, ně, ty skutkuješ dźiwy na tutón serbski lud. Tón, spuść so na to, za nami poběhnje!

Unfried (z horda): Potom hakle, přećelo, w zhromadźiznje wohladaš dźiwy, hdyž moja rěč zahori wšě wutroby.

12. wustup.

Prjedawšej. Škrabak.

Škrabak (zastupi spěšnje): Ah, poručam so!

Mućak (hněwny): Što tu łazyš, hdyž nimaš kazane?

Unfried (přećelnje): Što sebi tola přejeće, knjez doktorje?

Škrabak: Wy sće jara přećelny, wysoki knježe! To so wě! Njecham was mylić. Wěm tola — to so wě